

már ment is. Odatette az életét és volt, aki elvegye. Nem tulajdonított önmagának jelentőséget. Pál aggódott a folytatás miatt, a tévtanítók miatt, a közösség továbbélése miatt, az egyház miatt, az ő evangéliuma miatt. Ő még nem láthatta kétezer év távlatából, hogy kinek és milyen örömhírét cserélte le a sajátjával. Ez viszont az ő látása, tapasztalata volt. Csaknem minden ismerősöm, aki látja a sok hazugságot, aggódik a folytatás miatt. Csak nagyon kevés van, aki bízik a fényben, a fény továbbélésében itt, most, ezek között a körülmények között is. Abban a fényben, ami őt is megvilágítja és aminek kis, mécsesnyi visszfénye az, ami rajta keresztül – ha ő maga nincs ott - látható belőle. Igen, ezt a kis fényt védeni kell. Jön egy szellő - egy érzélem, egy gondolat kívülről - és elfújja. Jön egy másik tanító és már el is mentek mellőle az emberek, akik a mesterben hisznek nem a fényben. De az a néhány, aki nem látja a saját fényét, hanem csak azt, amit kap, az nem aggódik. Az beszél – példázatokban, énekelve, táncolva, mert hogyan másképp - a fényről, ami eljőhet mindenkire, mert itt van; eljőhet, ha a hű sáfár - mint józan ész - ellátva szolgatársait, türelmesen várja az ajtóban urát, s aki ha megjön – mert megjön, megjöhet - felövezi magát és maga szolgál a sáfárnak és rajta keresztül a többinek is.

Erről a sikeredről, erről a mindent átható, éltető, mozgató és fenntartó fényről beszélj nekünk még, és segítsd meggyulladni bennünk is, amíg lehet! Legalább nekünk, tanítványaidnak.

Öllelek, Pista

2009. január 28.

KIRÁLY IGNÁCZ

KÖZÖSSÉGGKÉPEM

Visszatekintve a kontraszt társadalomra vonatkozó elképzelésünkre, megállapítható, hogy inkább távoli reménység volt, mint valóságos alapokra, itt és most beteljesíthető terv. A Jézustól tanult elveket olyannak láttuk, melyekkel egy teljes emberi élet ezen a földön kialakítható. Mivel kicsiben és egy-egy részletében megcsináltuk, ezért nem volt számunkra utópia, reménytelen álm. Elpidia volt, reménység. Akkor is az volt, ha egyre inkább be kellett látnunk, hogy ami egymás között, zárt rendszerben működik, az nem tud elterjedni szélesebb körben, emberiség szinten és nem tud működni a magunkéhoz hasonló tudatformálás,

metanoia nélkül. Gyurka bácsi negyedszázados kommuna hangsúlyozása a kontraszttársadalom jézusi reményében élt. Nem lett belőle érdemi, összbokros megvalósulás, sem szerzetesi jellegű, sem hutteri formájú. Nem akartunk intézményesülni sem, legalább oly mértékben nem, ahogyan ezt a bejegyzett mozgalmak teszik. Jó volt nekünk a jézusi amatőr szintű kisközösségi életünk. Ha bárminemű intézményesülés mellett döntöttünk volna, akkor ma számon kérhetnénk magunktól a jelen életünk összes amatőrségét és profizmus hiányát. Mind e mellet természetesnek tartjuk más mozgalmak működési tapasztalatainak jézusi tájékozódású megfontolását.

A Bokor élete az egyének, családok és kisközösségek élete. Kettős ez az élet: magánéleti és bokros mozgalmi élet. Mindkettő elvi meghatározójaként a jézusi tájékozódást tartjuk. A kettő átfedésekkel működik, de nincs teljes fedésben egymással a magán és a bokros életünk / megélhetési forrásaink, gyermekeink Bokorhoz való viszonya, öregeink ellátása stb./. A bokros mozgalmi életünk sokkal szerényebben van jelen életünkben, mint a személyes kapcsolatokra épülő testvérbarátságaink. A Bokor zászló nem leng minden jézusi tettünk felett. Az ÜGY, az Isten Országá építésének ügye koncentrikus körökben van jelen életünkben. A személyesség csökkenésével, az áldozat hozatali készségünk és lehetőségünk a külsőbb körökben csökken. Ez természetes, hiszen az idő-energia-pénz gazdálkodás behatárolt mindannyiunk számára. A jól működő kisközösség személyessége a Bokor igazi alapja. Ezt Jézustól tanult formai örökségünknek is szoktuk mondani. Elég-e ez céljaink valószínűsítésére, vagy profizmus felé, strukturális ismérvek bevezetése felé kell-e tovább lépnünk? Ez folyamatosan felvetett kérdés az utóbbi években, de a válasz a gyakorlatainkban elutasítónak mondható. Elég nekünk a „kicsi a szép” rendszerünk. Akinek nem elég, az kérdez, érvel, provokál. Ha sikerül tábor gyűjteni egy elképzeléshez, akkor sok bizonytalankodó elmozdulása várható. Körünkben természetes minden új felvetés, ha az a jézusi fejlődésünk szolgálatát hivatott szolgálni.

A Bokorhoz tartozás kinek-kinek a vallomása alapján felmérhető. Tény, hogy a személyességig el nem jutó bokrosság nem jelent érdemi együvé tartozást. Az internetes, facebook-os kapcsolat legfeljebb lehetőség a testvérbarátságok kialakulásához, de még nem az. Mondhatom magam ide tartozónak és más is mondhatja magát annak, de ha nincs személyes kapcsolatunk, akkor ez inkább csak irányulás. Mások ide tartozni akarása is erre a személyességre épülhet. Ha barátommá lesz valaki, az szorosabb köteléket jelent a Bokorhoz, annak többi tagjához, a többi barátomhoz, mint ha az Ügy szép elvei és tagjainknak hír értékű tettei iránt érez rokonszenvet. Ha valaki fel akarja mérni ide tartozásának mélységét, erre kiválóan alkalmas a szociológiai ismérvek szempont rendszere: cél /külső és belső/, törvény, funkció, szerepkör, szankció,

szanktifikáció, köztulajdon. Egy-egy bokros kisközösség ezekre a szempontokra eléggé hasonló válaszokat ad.

Alapvető feszültség van az ideális mozgalmi élet szakmailag magas színvonalú ajánlásai és a konkrét bokros valóság emberi, egyéni lehetőségei között. Ilyen az ember: kereső-elszürkülő, lelkesülő-megfáradó, prófétai-hétköznapi, neki gyürkőző-megtorpanó, fiatal-öreg... és mindez a napi 24 óra, a biológiai adottságok függvényében. A valahova tartozás kötelez: a profi mozgalomhoz, a mozgalomnak megfelelő jogok és kötelezettségek rendelhetők. Az amatőr mozgalomhoz is megfogalmazódik az oda tartozás szükséges és elégséges szempont rendszere. A Bokorban ez mindössze?!/ annyi, hogy KIO tájékozódása legyen, bokros kisközösségbe járjon, vegyen rész a közös dolgainkban és önmeghatározásunkkal értsen egyet, melynek az apostolkodás a kiemelt célja /lásd: bokorportal.hu/. Szellemi, lelki és karitatív életünkben való részvétel igen ajánlott, de rugalmasan értelmezett területek. Ezekre valóban nem lehet látványos kontraszt társadalmat, új világ megváltást építeni. Minőségi emberi életet, jézusi tájékozódású fejlődést, testvérbaráti kohéziót és apostoli küldetést viszont lehet reá építeni.

A megújulás radikalizmusa /radix = gyökerekhez visszatérés/ akkor indul el, mikor a valós szintet ki-ki felméri és testvérbarátai között közzé teszi. Ugyanakkor átgondolja és közzé teszi a tovább lépés számára megfogalmazható irányát. A sok szubjektív vallomás fel fog mutatni nagy hasonlóságokat és nagy eltéréseket. A személyes megújulásra segítő hasonlóságok együtt működésre fogják serkenteni a hasonlóan vélekedőket. A megújuló sejtekből megújuló szervek, szervrendszerek, szervezet... Bokor születik: kisközösségek jézusi tájékozódású hálózata, morális megújulási mozgalma. Nem több, de nem is kevesebb. Elég ez? Nekem ma és most, igen.

2014. november

GARAY ANDRÁS

KAIFÁS IMÁJA

Ó Örökkévaló! Ez ünnepi estén szólítalak meg Téged - mint a zsidó nép főpapja - hogy köszönetet mondjak. Köszönetet, hogy a mi Istenünk vagy. Hogy bennünket választottál és mi Tégedet. Hogy kihoztál bennünket az egyiptomi szolgaságból és nekünk adtad ezt a földet. Vezetted a zsoldosok íróvesszejét, lendítetted Dávid parittyáját. Belőled vett bátorságot Judit és az oroszlanok barlangjában Dániel. Te a Mi Istenünk vagy és mi a Te néped vagyunk.

És lásd felépítettük a templomot a Te dicsőségedre, ahol lakozhatsz. Ez az épület vetekszik a római Jupiter templommal, Efezosz Artemisz szentélyével, Alexandria palotáival. Van-e más Istennek ilyen lakhelye! Áldásoddal élünk és kérlek újítsd meg az áldásodat. Ámen – Úgy legyen.

És itt van most az ünnepre készülve kétszázézer zarándok. A templom kincstár tele, hajóink nem férnek be már a kikötőkbe, tele vannak a zarándokszállások. És itt az ünnep, az újra és újra egymásra találás ünnepe, az emlékezésé, a Peszah- a Húsvét- ünnepe.

A Római Birodalom összes városában milliószám élnek zsidó testvéreink. A mi hajóinkon viszik a búzát Egyiptomból Rómába, mi szállítjuk az érceket Britanniából, mi adunk kölcsön a császárnak, hogy a birodalom növekedjen. Pénzügyeket intézünk, zsinagógákat építünk, dolgozunk. Mi a Te néped, gyarapodunk, gazdagodunk és most végre ünnepelünk.

De egy gondot is eléd kell tárnom. Nem anyagi természetű, vagy vallási, csak egy emberről van szó. És ez az én nagy gondom: Jézus. Jézus, aki azt mondja magáról: ő a Messiás és lerombolja, majd harmadnapra felépíti a templomot. A Te templomodat.

A mi népünk az első a nemzetek között, aki egyedül méltó arra, hogy uralkodjék a világ felett. De itt vannak rómaiak, kik rajtunk uralkodnak és várjuk a Messiást, ki megszabadítja népét tőlük.

De itt ez a Jézus és döntenem kell. 17 éve vezetem ezt a népet. Igaz itt van egy király, az idumeus Heródes, de mindenki tudja, ő nem a Te népedből